

Den forældreløse som drev til søs

Der var engang en forældreløs dreng, som drev til søs på en isflage og landede hos fremmede mennesker. De tog ham straks i deres tjeneste og brugte ham til alt nedværdigende arbejde.

Men han havde en bror, der var en stor åndemaner, og da den lille stadig blev borte, begyndte han at efterforske ham på åndeflugter. Da han havde fundet det land, hvor broderen opholdt sig, og så, at man for ilde frem med ham, gik han straks i gang med at bygge sig en meget hurtigt sejlede konebåd. Da han prøvede den nye båd, så han, at den sejlede hurtigere end havlitten, der regnes for den hurtigste flyver blandt fuglene; og så satte han glad fra land og styrede mod det fremmede.

Da de fik land i sigte, måtte de ro med årebladene vandret, for at de ikke skulle have en alt for stærk fart på.

Da han lagde til land, skreg hans lille bror oppe mellem husene: »Min store bror!« Men broderen gik hen til ham og sagde: »Stille! Lad som om jeg er dig fremmed!«, og så gik han ind i huset, og ingen vidste, at den nyankomne var bror til den forældreløse, og menneskene lod ham trælle, således som de havde for skik.

»Slå den ud!« sagde en af husbeboerne og pegede på en stor potte. Den forældreløse tog den og ville til at bære den ud; men da han kom forbi sin bror, rev broderen den fra ham og hældte indholdet ud over gulvet. En fæl stank bredte sig i hytten, for der var menneskeskarn i potten. Husbeboerne styrtede hen til udgangen for at komme ud og råbte i munden på hinanden: »Nette fremmede! Artige fremmede!«

Ude begyndte de at bygge indgangen til, for at manden kunne blive indemuret.

»Giv mig først mit sædeskind ind!« råbte manden, og de gav ham det. Der var nemlig i hans sædeskind skindet af en lemming; og han begyndte at trylle over den, så at den blev levende og borede sig ud gennem

husvæggen. De, som havde muret ham inde, var imidlertid begyndt at spille fodbold, som om intet var hændt, og han kunne høre dem råbe og skriges derinde. Pludselig holdt støjen op, og lemmingen kom lidt efter tilbage; men dens ene kæbe var rød af blod.

Boldspillet begyndte igen, og atter sendte han lemmingen ud. Lige som før holdt råbene op, og lemmingen kom snart igen, denne gang med begge kæber røde af blod.

Mændene derude havde nu fået en mistanke om, at han, de havde indemuret, var en åndemaner, og de skyndte sig at rive indgangen ned og kom ind til ham. »Ja, se: Han derhenne er min bror!« sagde han og pegede på den forældreløse, og de forstod nu, at han var kommen for at hævne sig; to mænd var blevet dræbt af lemmingen. Og de ville gerne gøre sig gode venner med ham, men han ville nu hjem og opfordrede dem til at følge med.

To konebåde meldte sig til ledsagelse, og de drog af sted.

Men da de var kommet til søs, sakkede manden med den hurtige konebåd bagud; dette gjorde han kun for at narre dem, idet han lod sine roere ro med vandrette åreblade.

Hver aften kom han meget senere til land end de og beklagede sig over det store besvær, han havde haft med at følge med.

I ledsagernes både sad der et par store, stærke kvinder, og det var dem, han havde fået lyst til at bortføre.

»Kan I dog ikke give os de to unge piger til hjælp?« foreslog han. »Vi kan jo ellers slet ikke følge med!« Og ledsagerne gik ind på forslaget.

Næppe havde han fået pigerne over i sin båd, før han lod sine roere vende årebladene på almindelig vis, og snart var de forsvundet for fjendernes øjne.

Da de havde roet et stykke, så de, at en stor bølge kom rullende efter dem; den var udsendt af deres fjender. »Luk øjnene!« råbte åndemaneren til sine roere. Alle lukkede øjnene, og bølgen gjorde dem ingen skade.

De roede igen et stykke, så så de pludselig et stort fjeld foran sig. »Luk øjnene!« råbte åndemaneren igen, og atter hjalp hans trolddomskraft dem over de vanskeligheder, deres fjender beredte dem.

Således røvede han de to piger.

Da han kom hjem, begyndte han straks at prøve broderens kræfter; han slog ham med en stor pisk, så at han faldt omkuld, og således hærdede han hans muskler. Det varede derfor heller ikke længe, før den lille blev så stærk

som en kæmpe, og så gav broderen ham de to unge piger til koner.

Han begyndte straks at more sig med at mishandle dem; engang slog han den ene af dem, så at kravebenet knækkede og den ene skulder faldt ned; og pigerne gik ofte og græd af hjemlængsel. Endelig blev de svangre og fødte ham begge et barn. Når de gik med deres små børn på armen, nynnede de for dem og fortalte dem om deres hjemstavn og deres slægt. "Det vil ikke vare længe, før de kommer med lækker renstalg til jer!" sagde de til dem.

Men deres slægt kom aldrig og hentede dem.